

Arrest

nr. 104 385 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. MULLENS loco advocaat P. MOONS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qalai Naw gelegen in het district Charasyab van de provincie Kabul. U bent pashtoun van etnische achtergrond en soenniet. U genoot geen scholing en was huisvrouw. In de maand hamal van 1389 (omgezet naar de westerse kalender maart-april 2010) huwde u met M. H.. Na uw huwelijk woonde u in bij uw man en zijn familie in het dorp Parachi gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. Uw man kwam af en toe gewond naar huis, maar hij vertelde nooit iets over zijn problemen. U vroeg wat er aan de hand was, maar uw man gaf nooit uitleg. Op een nacht vertelde uw man plots dat jullie moesten vertrekken. U vroeg naar waar jullie heen gingen, maar uw man zei dat hij alles onderweg zou uitleggen. Uw man vertelde dat hij problemen had met de krijgssheer Sayyaf. Hij vreesde door hem vermoord te worden omwille van zijn gronden in Paghman waar Sayyaf zijn zinnen op had gezet. Uw man werd geslagen

door de mannen van Sayyaf telkens hij naar zijn gronden ging. De mannen van Sayyaf hadden al onder dwang grond afgenomen van andere mensen en hadden uw man zijn vader en broer reeds vermoord als waarschuwing. Ze bedreigden hem en zeiden dat ze heel zijn familie zouden vermoorden als ze jullie vonden. Hierop besloten jullie Afghanistan te verlaten. U bent samen met uw man en de neef van uw man J. H. in de maand aqrab 1389 (omgezet naar de westerse kalender oktober-november 2010) uit Afghanistan vertrokken. In de luchthaven van een voor u onbekende stad raakte u echter van uw man gescheiden en u reisde alleen verder. Na een reis van ongeveer 2 maanden kwam u op 9 december 2010 aan in België waar u een dag later asiel aanvraagde. U beviel hier op 21 februari 2011 van een zoon. Na door het CGVS gehoord te zijn nam het CGVS op 10 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw beweerde grondconflict met de krijgshoofd Sayyaf en diens manschappen in Paghman. U diende op 15 maart 2012 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde u ter zitting via uw familie in Afghanistan te hebben vernomen dat uw man opnieuw gehuwd is en u verstoten heeft, net als uw schoonfamilie. U bent hierdoor niet meer welkom bij uw eigen familie in Charasyab en vreest bij een terugkeer naar Afghanistan dat uw zoon zal opgeëist worden door uw schoonfamilie. De beslissing van het CGVS werd middels arrest 82314 van 31 mei 2012 vernietigd omdat de Raad het nodig achtte dat deze nieuwe elementen zouden worden onderzocht. Het dossier werd opnieuw naar het CGVS gestuurd en u werd opnieuw gehoord op 10 september 2012.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara, een kopie van de taskara van uw man, een huwelijksfoto, een brief van het Rode Kruis en een kopie van uw huwelijksakte voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Zoals blijkt uit uw meest recente verklaringen van 10 september 2012 verwijst u nog naar de asielmotieven die u initieel aanhaalde en waardoor u het land ontvluchtte, namelijk het grondconflict tussen uw echtgenoot en mannen van de krijgshoofd Sayyaf (CGVS 10/09/2012 p. 2, 9). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer Sayyaf en zijn manschappen in heel Afghanistan zou moeten vrezen. U maakte evenmin uw nieuw asielmotief aannemelijk, namelijk uw verklaring dat uw man en zijn familie u verstoten hebben en u dus een alleenstaande Afghaanse vrouw zonder enig opvangnetwerk bent en daarom tot een kwetsbare groep behoort.

Het CGVS stelde vooreerst vast dat u, wat betreft de initiële vluchtaanleiding betreft, namelijk de problemen van uw man met Sayyaf en zijn manschappen, een ongeloofwaardig en oppervlakkig relaas naar voren hebt gebracht. U stelde dat uw man problemen had met Sayyaf omwille van zijn grond in de regio Shamtala te Paghman (CGVS 03/01/2012, p. 12 en CGVS 10/09/2012, p. 9). U kon echter geen verdere toelichting geven over die gronden die uw man in zijn bezit had. U weet wel dat zijn grond gelegen was in de regio Shamtala, maar wanneer u gevraagd werd waar die regio gelegen is diende u het antwoord schuldig te blijven. Voorts wist u helemaal niet hoe groot het stuk land van uw man was, noch of hij nog andere stukken grond in zijn bezit had (CGVS 03/01/2012, p. 13). Ook wanneer u gevraagd werd wat er op de grond van uw man stond diende u te bekennen dat niet te weten. U beweerde dat u dat nooit gevraagd had, maar u dacht wel dat ze bewerkt werd. Toch bleek u niet te weten wie er dan op die gronden werkte (CGVS 03/01/2012, p. 13). U verklaarde dat Sayyaf zijn grond had afgenomen en dat hij uw man niet toeliet om er nog op te werken (CGVS 03/01/2012, p. 13). Of uw man eigendomsdocumenten had van zijn grond kon u bevestigen, noch ontkennen (CGVS 03/01/2012, p. 15). Het is wel erg bevreemdend dat u helemaal geen begin van informatie kon geven over de bezittingen van uw man, terwijl dit aan de oorsprong van de problemen ligt waardoor jullie zelfs het land moesten ontvluchten.

Verder antwoordde u zeer oppervlakkig op de vragen die peilen naar de eigenlijke problemen van uw man. Zo wist u vreemd genoeg niet in welke periode Sayyaf de gronden van uw man afnam (CGVS 03/01/2012, p. 13-14). U voegde er nog aan toe dat u alleen wist dat "de mensen van Sarai Khoja" het land van uw man eerst bezetten en dat Sayyaf het nadien afnam (CGVS 03/01/2012, p. 14). U weet niets meer over die mensen van Sarai Khoja en kon geen enkele toelichting geven over het

conflict met de mensen van Sarai Khoja die de grond van uw man afnamen (CGVS 03/01/2012, p. 14). U stelde dat uw man zo'n zes of zeven keer werd geslagen sinds jullie huwelijk, telkens als hij naar zijn stuk grond ging (CGVS 03/01/2012, p. 14). Het is dan ook erg vreemd dat uw man toch iedere keer naar zijn grond bleef gaan ondanks het risico geslagen en zelfs gedood te worden door Sayyaf. U probeerde dit te verklaren door te stellen dat het land de enige bron van inkomsten was waardoor hij er wel heen moest gaan. Deze bewering is wel erg vreemd aangezien u eerder al verklaarde dat Sayyaf uw man helemaal niet toeliet zijn land te betreden en te bewerken (CGVS 03/01/2012, p. 13, 14, 15). Hoe uw echtgenoot dan nog inkomsten uit deze grond kon verkrijgen is niet duidelijk. U wist ook niet wat uw echtgenoot allemaal had ondernomen om het conflict op te lossen.

Wanneer u verder gevraagd werd waarom die gronden in Paghman zo belangrijk waren voor Sayyaf stelde u eenvoudigweg dat u het niet wist, maar dat Sayyaf machtig en slecht was (CGVS 03/01/2012, p. 14). Meer kon u hier niet over zeggen. U wist wel dat de neef van Sayyaf, Momtaz, eveneens een machtige persoon is in Paghman en dat ze beiden deel uitmaken van één of andere partij (CGVS 03/01/2012, p. 11). Het is vreemd dat u de naam van de partij niet kon noemen (CGVS 03/01/2012, p. 11). Het is echter algemeen bekend in Paghman dat Sayyaf de leider is van de partij "Ittehad Islami", zoals ook blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Dat u niet meer informatie kan geven over een invloedrijke persoon in uw regio die rechtstreeks betrokken is bij uw problemen tast de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder aan. Voorts kon u niet verduidelijken met wie uw man allemaal problemen had omwille van zijn grond. U stelde dat Sayyaf zijn land afnam, maar u wist niet of ook Momtaz betrokken was (CGVS 03/01/2012, p. 13).

Zo is het eveneens merkwaardig dat u helemaal niet weet of de andere familieleden van uw man ook problemen kenden met Sayyaf (CGVS 03/01/2012, p. 15). Aangezien uw man zijn stuk grond erfde van zijn grootvaders is het mogelijk dat ook uw schoonbroer, die blijkbaar wel nog in Paghman woont, problemen kende (CGVS 03/01/2012, p. 14). U beweerde dat zijn broer jonger was en nooit naar buiten ging omdat hij altijd bang was waardoor hij met rust gelaten werd (CGVS 03/01/2012, p. 15). Toch zal dit voor iemand met de reputatie als Sayyaf geen excuus geweest zijn om hem met rust te laten. U stelde voordien zelfs dat het voor Sayyaf en zijn manschappen gemakkelijk was om iemand te vermoorden aangezien ze in het verleden al genoeg mensen gedood hadden, zo ook uw schoonvader en één van uw schoonbroers (CGVS 03/01/2012, p. 12). Het is echter vreemd dat u, behalve het vage "enkele jaren geleden", niet eens weet wanneer zij om het leven kwamen (CGVS 03/01/2012, p. 13). Uit bovenstaande vaagheden kan worden gesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u en uw echtgenoot persoonlijk problemen hadden met Sayyaf en diens manschappen en dat u jullie problemen linkt aan een gekende gebeurtenis in de regio Paghman. Zoals ook uit de bijgevoegde informatie blijkt zijn er in 2006 effectief protesten geweest van de bevolking in Paghman tegen het bezetten van land in de regio Dasht-e-Chamtla. Gezien trouwens het feit dat het leven van uw ongeborn kind en uzelf op het spel stonden, is het ook merkwaardig dat u zomaar genoeg nam met de vage verklaringen van uw echtgenoot tijdens jullie vlucht over zijn problemen en dat u niet meer vragen begon te stellen over de problemen (CGVS 03/01/2012, p. 12, 13). Dat uw man niet wilde dat u stress had omdat jullie nog maar net gehuwd waren is in deze context dan ook geen afdoende verschoningsgrond. Tot slot verklaarde u dat de neef van uw man J. H. met jullie meereisde vanuit Afghanistan (CGVS 03/01/2012, p. 5, 15). Wanneer u gevraagd werd iets meer over hem te vertellen bleef u wel erg vaag. U kon niet toelichten waarom ook hij Afghanistan diende te verlaten en of bijvoorbeeld zijn ouders zomaar akkoord gingen met zijn vlucht (CGVS 03/01/2012, p. 15, 16). Dat er tijdens jullie vlucht geen enkele mogelijkheid zou bestaan naar meer informatie te vragen over de problemen die zowel u, uw man als mogelijk zijn neef J. deden besluiten Afghanistan te verlaten is weinig aannemelijk. De verklaring dat u maar heel kort gehuwd was en dus niet veel weet over de bezittingen van uw echtgenoot en zijn problemen met Sayyaf is onvoldoende, aangezien uit uw nieuwe verklaringen ook blijkt dat u zelfs vier jaar verloofd was vooraleer het huwelijk werd voltrokken en dat er in die periode tussen de families contacten waren (CGVS 10/09/2012 p. 4).

Wat betreft het tweede element dat in de loop van uw asielaanvraag is opgedoken, namelijk het gegeven dat uw echtgenoot u intussen verstoten heeft, met als gevolg dat u niet meer terecht kan bij uw schoonfamilie en zelfs uw eigen familie, dienen verschillende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst dient te worden vermeld dat er ernstige twijfels bestaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als Afgaanse vrouw alleen naar België te zijn verder gereisd, nadat u uw man was kwijtgeraakt. U weet immers geheel niet op welke plaats u uw man bent kwijtgeraakt en kon vreemd genoeg verder geen enkele naam van een land opnoemen waarlangs u vanuit Afghanistan naar België bent gereisd (CGVS 3/01/2012, p. 5). U zou een vlucht genomen hebben uit een bepaalde stad, maar welke stad dat was wist u helemaal niet (CGVS p. 5, DVZ Verklaring vraag 35). Men zou toch verwachten dat u meer details kan geven van het stuk van de reisweg dat u zonder uw echtgenoot diende af te leggen, aangezien dit een bijzondere impact op u zal gehad hebben. U legde

als bewijs van uw echtgenoots verdwijning een brief voor van de dienst Tracing van het Rode Kruis dd. 28/12/2011. Hieruit blijkt dat u inderdaad deze dienst hebt gevraagd uw man op te sporen nadat u van hem gescheiden raakte, en dat hij nog niet gevonden was maar meer niet. Verder blijkt u pas ter zitting tijdens de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te hebben aangehaald dat uw echtgenoot u zou verstoten hebben. U zou na het indienen van het verzoekschrift van uw familie het nieuws hebben vernomen dat uw echtgenoot hertrouwd is met een andere vrouw, en dat u om die reden niet meer welkom bent bij uw schoonfamilie en zelfs niet bij uw eigen familie (zie arrest in administratieve dossier). Omwille van deze nieuwe situatie vreest u ook dat uw schoonfamilie uw zontje, dat in België geboren is, zal willen opeisen.

Het Commissariaat-generaal stelde vast dat er aangaande uw nieuwe situatie als alleenstaande Afghaanse vrouw sprake is van diverse onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over het door u aangehaalde nieuwe huwelijk van uw man, waardoor het door u aangemeten profiel van verstoten, alleenstaande Afghaanse vrouw niet aannemelijk is gebleken. Zo stelde u dat uw familie u vertelde dat uw man opnieuw getrouwd is en voegde u er nog aan toe dat u hier zelf ook zeker van bent (CGVS 10/09/2012, p. 6). Uw familie vernam dit nieuws van uw schoonfamilie (CGVS 10/09/2012, p. 6-7). Echter, wanneer u naar meer informatie over dit huwelijk werd gevraagd bleef u doorheen het hele gehoor erg vaag en oppervlakkig. Gevraagd wat uw schoonfamilie tegen uw moeder vertelde, kwam u niet verder dan te zeggen dat uw man opnieuw getrouwd was en dat uw moeder niets meer te zoeken had bij hen (CGVS 10/09/2012, p. 7-8). Verder wist u niet waar en wanneer uw man hertrouwd is en met wie hij opnieuw getrouwd zou zijn (CGVS 10/09/2012, p. 9-10). U kon zelfs geen uitsluitsel geven of uw man al dan niet in Afghanistan verblijft en of hij al dan niet met een Afghaanse vrouw hertrouwde (CGVS 10/09/2012, p. 10). Op de vraag waar uw echtgenoot nu is stelt u aanvankelijk geen enkel idee te hebben (CGVS 10/09/2012 p. 9). Wanneer dan verder wordt gevraagd of uw echtgenoot dan teruggekeerd is naar Afghanistan blijkt u wel stellig te weten dat hij niet is teruggekeerd (CGVS 10/09/2012 p. 9). Het is merkwaardig dat u dit dan wel zeker zou weten. Dat u buiten het enkele feit dat uw man opnieuw gehuwd zou zijn over geen andere informatie beschikt over dat nieuwe huwelijk van uw man, waardoor hij u zou verstoten hebben is erg opmerkelijk. Gevraagd wat u allemaal ondernomen hebt om hierover meer te weten te komen, stelde u gewoon dat u het van uw familie hoorde (CGVS 10/09/2012, p. 10). U kon tijdens het gehoor met geen enkel ander element aantonen en aannemelijk maken dat uw man u daadwerkelijk verstoten heeft en dat hij opnieuw gehuwd is. U stelde nochtans zelf dat uw schoonfamilie overal rondvertelde dat uw man opnieuw gehuwd zou zijn (CGVS 10/09/2012, p. 7-8). Dat u en uw ouders dan op geen enkele manier iets zouden opgevangen hebben of zich geïnformeerd zouden kunnen hebben over dit huwelijk is uiterst merkwaardig en weinig geloofwaardig.

In uw tweede gehoor op het CGVS stelde u zelfs dat het misschien wel uw mans bedoeling was om u kwijt te spelen en u ergens achter te laten (CGVS 10/09/2012, p. 9). U stelde zelfs dat hij misschien om deze reden samen met u Afghanistan had verlaten (CGVS 10/09/2012, p. 9-10). Het is geheel niet aannemelijk dat uw man dergelijke risicovolle en erg kostelijke reis zou organiseren om Afghanistan te verlaten met als doel u kwijt te raken om nadien met een andere vrouw te trouwen, zoals u het voorstelde (CGVS 10/09/2012, p. 9-10). Indien dit werkelijk zijn bedoeling was had hij redelijkerwijs van u kunnen scheiden toen jullie nog in Afghanistan verbleven zonder dat hieraan een zeer kostelijke en risicovolle reis aan vooraf moest gaan. Zeker in de Afghaanse maatschappij waarin mannen veel makkelijker van vrouwen kunnen scheiden dan omgekeerd, zou dit een eenvoudiger oplossing zijn geweest.

U blijkt tijdens het tweede gehoor op het CGVS ook aan te halen dat u in Paghman mishandeld werd door uw schoonfamilie, een gegeven dat u niet aanhaalde tijdens de zitting op de RVV, en dat u ook nooit eerder vermeldde tijdens de gehoren op het CGVS (CGVS 10/09/2012 p. 2, 6). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zelfs dat, indien uw man geen problemen zou gekend hebben in Paghman omwille van zijn grond, jullie nooit de familie zouden verlaten hebben (CGVS 3/01/2012, p. 5). Bovendien blijkt dat u over het huwelijk van uw echtgenoot, en over de mishandelingen die u vroeger door uw schoonfamilie onderging nooit eerder iets vertelde aan uw advocaat (CGVS 10/09/2012, p. 7). Nochtans wist u al een maand voor de zitting op de RVV dat uw echtgenoot u verstoten had en had u dus nog tijd om dit element en de mishandelingen door uw schoonfamilie te melden aan uw advocaat. U zou dit doen zodra u hier tijd voor zou hebben, zo legde u uit (CGVS 10/09/2012, p. 7). Dat u gedurende een hele maand voor de zitting op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens tijd vond om deze belangrijke ontdekking over gebeurtenissen die een nieuw licht op uw asielaanvraag zouden werpen te bespreken met uw advocaat, doet eveneens twijfels rijzen over uw oprechtheid (CGVS 10/09/2012, p. 7).

Uit dit alles dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw nieuwe situatie als alleenstaande vrouw in het kader van een migratiestrategie dient te worden gezien en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat uw man en hertrouwd is met een andere vrouw en dat hij en uw

schoonfamilie u verstoten hebben. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen verstoten te zijn door uw man en schoonfamilie kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de door u geuite vrees dat uw schoonfamilie uw zoontje zal opeisen (CGVS 10/09/2012, p. 2-3). Evenmin kan aangenomen worden dat u door uw eigen familie verstoten werd zoals u op de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalde (zie arrest nr. 82314). Zo stelde u zelf bijna wekelijks contact te onderhouden met uw familie en is de relatie tussen u en uw ouders zelfs goed, zo beweerde u (CGVS 10/09/2012, p. 6, 11). Uw moeder hielp u zelfs met het verkrijgen en versturen van uw taskara en een kopie van uw huwelijksakte waarvoor zij zelfs een beroep moest op uw schoonfamilie in Paghman (CGVS 10/09/2012, p. 7, 8). Het CGVS erkent ten volle de moeilijke positie van Afghaanse (alleenstaande) vrouwen tengevolge de heersende sociale tradities en maatschappelijke waarden. Uit uw asielaanvraag blijkt echter dat er nog diverse leden van uw schoonfamilie in het district Paghman in Afghanistan wonen, evenals uw eigen ouders in het district Charasyab in Kabul en een oom in Kabul stad (CGVS 03/01/2012, p. 7 en CGVS 10/09/2012, p. 11, 12, 13). Afghanistan is een patriarchale maatschappij, waarbij vrouwen voor hun huwelijk aan hun vader toebehoren. Nadat vrouwen in het huwelijk treden komen zij echter toe aan hun echtgenoot en bijgevolg schoonfamilie. Hoewel u stelt geen contact te hebben met uw schoonouders, blijkt u wel nog wekelijks contact te onderhouden met uw ouders, en kan u eventueel via deze weg uw schoonouders vinden (CGVS 03/01/2012, p. 15). Uw moeder bezocht uw schoonfamilie zelfs in Paghman om uw documenten te verkrijgen waardoor u ongetwijfeld via deze weg bij uw schoonfamilie terecht kan (CGVS 10/09/2012, p. 8). Overigens kan in het licht van voorgaande vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van deze nieuwe asielmotieven ook betwijfeld worden dat u geen enkel contact zou hebben met uw schoonfamilie. De door u aangehaalde slechte behandeling door uw schoonouders en verstoting door uw man is niet geloofwaardig gebleken. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen enkele reden is waarom u nu niet meer terecht zou kunnen bij uw schoonfamilie zodat dan ook aangenomen moet worden dat u in Afghanistan nog over een netwerk beschikt dat u als (alleenstaande) vrouw kan opvangen.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt en u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut.

De door u voorgelegde taskara van u en van uw man zijn een bewijs van identiteit, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De huwelijksfoto en de huwelijksakte tonen louter aan dat jullie gehuwd zijn maar bewijzen uw asielmotieven niet. Deze documenten kunnen bovenstaande opmerkingen inzake uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Van de psychische problemen waarover u spreekt tijdens het gehoor legt u geen enkel begin van bewijs in de vorm van een medisch attest voor (CGVS 10/09/2012 p. 3).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Paghman van de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier

toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit een enig middel kan worden afgeleid dat verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing de motivering van de eerste weigeringsbeslissing deels herneemt en herneemt in onderhavig verzoekschrift dan ook de argumentatie zoals deze door haar werd opgeworpen in het kader van het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing. Verzoekster werpt op dat de commissaris-generaal bij diens beoordeling kennelijk onredelijk tewerk is gegaan; dat dient te worden vastgesteld dat het relaas geen tegenstrijdigheden bevat doch wordt afgewezen omdat verzoekster niet bij machte is om bepaalde details te verstrekken; dat verzoekster echter afkomstig is uit een land waar de vrouwen zeer beperkte rechten hebben, zo niet onderdrukt worden en nauwelijks betrokken worden bij de zakelijke aangelegenheden van hun echtgenoten of andere mannen uit de familie; dat ze meestal zelfs niet over enige opleiding beschikken laat staan zouden weten wat een eigendomsakte is; dat verzoekster overigens nog maar kort gehuwd was en zulks verklaart dat zij van veel zaken niet op de hoogte kon zijn en haar echtgenoot haar niet nodeloos bij diens problemen wilde betrekken; dat haar echtgenoot geen andere keuze had dan zijn eigen grond – die door Sayyaf geclaimd werd – te blijven betreden aangezien het de enige bron van inkomsten was; dat er overigens géén tegenspraak is tussen het gegeven dat hij zijn land uit noodzaak is blijven betreden ondanks het verbod van Sayyaf. Verzoekster voegt hieraan toe dat de aangevochten beslissing zich tevens schuldig maakt aan speculatie betreffende de tegenwerping dat het eveneens merkwaardig zou zijn dat verzoekster helemaal niet weet of de andere familieleden van haar echtgenoot tevens problemen kenden met Sayyaf en het zeer waarschijnlijk is dat ook diens broer die blijkbaar wel nog in Paghman woonde problemen zou hebben gekend, aangezien verzoekster echtgenoot het stuk grond erfde van zijn grootvaders. Wie zegt immers dat in Afghanistan alle kinderen van hun vader erven en niet bijvoorbeeld enkel de oudste zoon zoals in vele landen, alsnog verzoekster. Of wie zegt dat de broer diens grond niet verkocht zou hebben, vraagt verzoekster zich tevens af. Ze verwijt de commissaris-generaal een totaal gebrek aan bereidheid om de zaken te benaderen vanuit haar cultuur en deze te bestuderen. Verzoekster werpt tegen dat ons samenlevingsmodel zonder meer wordt geprojecteerd naar de Afghaanse situatie om het asielrelaas van verzoekster hieraan te toetsen, waaruit volgens haar blijkt dat de verplichting tot zorgvuldigheid in zijn geheel niet in acht werd genomen. Inzake de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut haalt verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal in haar eigen beleidslijn erkent dat er bepaalde districten in de provincie Kabul voldoen aan de voorwaarden inzake de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot meent verzoekster dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan het gegeven dat zij voor het verkrijgen

van informatie volledig is aangewezen op haar moeder. De band tussen haar familie en schoonfamilie was reeds in het verleden ernstig verstoord waardoor het niet verwonderlijk is dat de informatie die verzoeksters moeder krijgt eerder schaars en weinig betrouwbaar is. Verzoekster werpt verder op dat de door haar neergelegde huwelijksakte niet in twijfel wordt getrokken en stelt zich dan ook de vraag waar haar echtgenoot gebleven is indien deze haar niet kwijt wilde? Verder laakt verzoekster het feit dat de commissaris-generaal zich onterecht uitsprak over de zaken die zij al dan niet aan haar raadsman heeft meegedeeld alsook het feit dat deze geen onderzoek gedaan heeft naar de familieleden die haar nog zouden resten, hoewel dit laatste bevolen was door de Raad. Evenmin zou de bestreden beslissing informatie bevatten omtrent de positie van alleenstaande vrouwen in haar land van herkomst. Het door haar raadsman neergelegde verslag van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken wordt evenmin vermeld in de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

Naar aanleiding van verzoeksters beroep bij de Raad verklaarde zij op de terechtzitting van 23 mei 2012 dat zij via haar familie in Afghanistan vernomen had dat haar man opnieuw gehuwd is en haar verstoten heeft, net als haar schoonfamilie. Zij verklaarde ook dat zij om die reden niet meer welkom is bij haar eigen familie in Charasyab en bij een terugkeer naar Afghanistan vreest dat haar zoon zal opgeëist worden door haar schoonfamilie. De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd middels arrest 82314 van 31 mei 2012 vernietigd omdat de Raad het nodig achtte dat deze nieuwe elementen zouden worden onderzocht. Het dossier werd opnieuw naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gestuurd waar verzoekster opnieuw werd gehoord op 10 september 2012.

Uit voormeld gehoorverslag blijkt vooreerst dat verzoekster opnieuw verwijst naar de asielmotieven die zij initieel aanhaalde en waardoor zij het land ontvluchtte, namelijk het grondconflict tussen haar echtgenoot en de mannen van de krijgshoofd Sayyaf.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster geen enkel toelichting kan geven over dit grondconflict. Haar 'verduidelijkingen' dienaangaande beperken zich tot de verklaring dat haar man landbouwgronden had en hij duidelijk gemarteld werd telkens als hij thuiskwam van zijn gronden. Verzoekster kan de streek niet situeren waarop de gronden gelegen waren, noch hoe groot de gronden waren, noch wanneer het conflict begon, evenmin kan zij toelichten of er al dan niet eigendomsdocumenten over de gronden bestaan noch of andere leden van de familie van haar echtgenoot eveneens problemen hebben met de manschappen van Sayyaf. Ook legde verzoekster ongerijmde verklaringen af over de problemen. Zo stelde zij enerzijds dat haar man iedere keer als hij naar zijn stuk grond ging geslagen werd. Dat verzoeksters man telkens naar zijn grond bleef terugkeren ondanks het risico geslagen en zelfs gedood te worden komt dan ook weinig waarschijnlijk over. Verzoekster trachtte dergelijke ongerijmdheden vervolgens te verklaren door te stellen dat dat het land hun enige bron van inkomsten was zodat haar man er wel moest naar toe gaan. Ook deze verklaring overtuigt allerminst aangezien verzoekster eerder tijdens het gehoor al verklaard had dat Sayyaf haar man helemaal niet toeliet zijn land te betreden en te bewerken. Hoe verzoekster echtgenoot desondanks toch nog inkomsten uit deze grond kon verkrijgen is dan ook volstrekt onduidelijk. Verzoeksters vage en ongerijmde verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Niet enkel was verzoekster

gedurende 4 jaar voorafgaande aan haar huwelijk met haar echtgenoot met deze laatste verloofd, ook heeft zij tot op heden nog steeds contact met haar eigen familie waardoor het uiterst onwaarschijnlijk is dat er in die hele periode niets concreets naar boven is gekomen aangaande de beweerde problemen van haar man. Verzoeksters verwijzing naar de situatie van vrouwen in haar land van herkomst, het feit dat zij ongeschoold is en daarenboven slechts kort gehuwd was is geen afdoende verklaring voor haar totale gebrek aan kennis aangaande de vermeende problemen van haar echtgenoot. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer Sayyaf en zijn manschappen in heel Afghanistan zou moeten vrezen.

De Raad stelt voorts vast dat al evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de nieuwe feiten die verzoekster op de terechtzitting van 23 mei 2012 aanhaalde. Meer bepaald kan aan verzoekster voorgehouden profiel van verstoten, alleenstaande Afghaanse vrouw geen geloof worden gehecht.

Zo stelde verzoekster dat zij via haar familie te weten was gekomen dat haar man opnieuw getrouwd is. Haar familie zou dit nieuws vernomen hebben van verzoeksters schoonfamilie. Verzoekster kon echter ook bij deze nieuwe feiten geen enkele toelichting geven. Zij wist niet wanneer haar man hertrouwd was noch met wie, zij kon al evenmin aangeven of haar man al dan niet in Afghanistan verblijft en of hij al dan niet met een Afghaanse vrouw hertrouwde. In redelijkheid kan niet worden aangenomen dat, indien de feiten op waarheid zouden berusten, verzoekster buiten het enkele feit dat haar man opnieuw gehuwd zou zijn over geen andere informatie beschikt over dat nieuwe huwelijk naar aanleiding waarvan hij haar zou verstoten hebben. Dit klemt des te meer nu verzoekster zelf verklaarde dat haar schoonfamilie overal rondvertelde dat haar man opnieuw gehuwd zou zijn. Dat verzoekster en haar ouders dan op geen enkele manier iets zouden opgevangen hebben of zich geïnformeerd zouden hebben over dit huwelijk is dan ook weinig geloofwaardig. De vaststelling bovendien dat verzoekster nog steeds wekelijks in contact staat met haar eigen ouders die haar daarenboven zouden geholpen hebben met het bekomen van documenten door zich tot verzoeksters schoonfamilie te wenden doet afbreuk aan verzoeksters stelling geen toegang te hebben tot informatie met betrekking tot haar echtgenoot, het valt al helemaal niet te rijmen met haar bewering daadwerkelijk verstoten te zijn door haar schoonfamilie.

Terecht stelde de bestreden beslissing dienaangaande ook nog vast dat waar verzoekster bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat het zelfs misschien wel de bedoeling van haar man was om haar kwijt te spelen en haar ergens achter te laten en hij misschien om deze reden samen met haar Afghanistan had verlaten: *“Het is geheel niet aannemelijk dat uw man dergelijke risicovolle en erg kostelijke reis zou organiseren om Afghanistan te verlaten met als doel u kwijt te raken om nadien met een andere vrouw te trouwen, zoals u het voorstelde (CGVS 10/09/2012, p. 9-10). Indien dit werkelijk zijn bedoeling was had hij redelijkerwijs van u kunnen scheiden toen jullie nog in Afghanistan verbleven zonder dat hieraan een zeer kostelijke en risicovolle reis aan vooraf moest gaan. Zeker in de Afghaanse maatschappij waarin mannen veel makkelijker van vrouwen kunnen scheiden dan omgekeerd, zou dit een eenvoudiger oplossing zijn geweest.”*

Ten slotte kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar verweernota stelt: *“Niet alleen is er verzoeksters totale gebrek aan kennis (omtrent de problemen van haar echtgenoot, diens beweerde nieuwe huwelijk en verblijfssituatie alsook haar eigen reisweg tot België) dewelke weinig overtuigend overkomt, doch tevens is er de vaststelling dat verzoekster bepaalde cruciale elementen dermate laattijdig kenbaar maakte (in casu de vermeende mishandelingen door haar schoonfamilie alsook het gegeven dat haar echtgenoot opnieuw hertrouwd zou zijn en zij bijgevolg zou zijn verstoten door haar schoonfamilie) dat de commissaris-generaal zich niet van de indruk kan ontdoen dat verzoeksters beweerde nieuwe positie van alleenstaande vrouw met kind eerder dient te worden beschouwd als een migratiestrategie dan wel als een op waarachtige elementen berust feit.”*

Ten overvloede verklaarde verzoekster ter terechtzitting zeer nauwe contacten te onderhouden met haar ouders met wie zij wekelijks telefoneert.

Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoekster geenszins aan een alleenstaande verstoten vrouw te zijn die om deze reden niet terug kan naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster nog opwerpt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat haar raadsman uitdrukkelijk aanraadde, geen informatie bevat inzake de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in de Afghaanse samenleving, merkt de Raad ten slotte op dat nu er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekster beweerde profiel van “alleenstaande vrouw” en zij bijgevolg evenmin aantoonde zich in een kwetsbare positie te bevinden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst deze informatie verder niet relevant zou zijn.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict*” van 15 juni 2012) dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*” van 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit deze analyse blijkt ook dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld, mede door een sterke aanwezigheid van politie en veiligheidstroepen in de regio. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER